

[Nathalie Lind.]

ansat en inspektør, der skulle have til opgave at føre kontrol med de langvarigt anbragte børn, og jeg har derfor fundet det naturligt både under hensyn til den diskussion, der foregår i dag, og under hensyn til oplysningen om, at man havde ansat en inspektør specielt med denne opgave, og endelig under hensyn til henstillingen i udvalgsbetænkningen om, at administrationen skal tilrettelægges således, at det sikres, at bestemmelsen om fortrinsvis anbringelse i familiepleje efterleves, i dag at spørge den højtærede socialminister: hvilke foranstaltninger er der truffet, og er der i det sidste halve år sket nogen nedgang i antallet af glemte børn inden for børneforsorgen?

Jeg skal blot tilføje, at jeg er opmærksom på, at det både efter den lov, der gælder i øjeblikket, og efter den nye lov principielt er børneværnene, der skal træffe bestemmelse om en ændret anbringelse af børnene, men det er jo dog lederne på børnehjemmene, som har den største og mest direkte indsigt i, om der består en kontakt med forældre og andre pårørende. Og jeg skal yderligere nævne, at der i mit ønske om effektive foranstaltninger for at mindske antallet af glemte børn på børnehjemmene ikke ligger nogen kritik af det arbejde, der her udføres. Jeg er heller ikke i tvivl om, at disse børn og andre børn møder kærlighed og forståelse fra medhjælperne inden for børneforsorgen. Men jeg tror, at disse børn trods al kærlig og god pleje alligevel ikke kan undgå at føle sig forladt, ikke mindst i sammenligning med de kammerater, som trods alt er så lykkeligt stillet, at de under institutionsopholdet har bevaret kontakten med deres pårørende. Netop denne forskel i børnenes kår må medføre, at de føler en stærk mangel på personlig kontakt med mennesker, som de virkelig har lov til at betragte sig som hørende til, og det gør efter min mening, at der må sættes ind, hvor det er muligt — og så tidligt som muligt — for at skabe den menneskelige kontakt og tryghed, som for børn må være forudsætningen for en sund og harmonisk opvækst.

I de fleste tilfælde vil det rent praktisk formentlig være lettest at skaffe egnede plejehjem til mindre børn, og derfor har

jeg begrænset mit spørgsmål til at angå mindre børn fra børnehjem.

Socialministeren (Bundvad): Jeg er glad for den lejlighed, det ærede medlems spørgsmål giver mig til at gøre nogle bemærkninger om et problem, som i længere tid har optaget os stærkt i socialministeriet.

Jeg vil først gerne sige et par ord om antallet af de såkaldte glemte børn. Vi foretog sidste vinter en undersøgelse af, hvor mange børn i børnehjemmene der måtte antages varigt at være uden reel kontakt med deres forældre eller andre nære slægtninge. Undersøgelsen viste, at der er et ikke ubetydeligt antal børn i vore institutioner, som savner kontakt med deres forældre. Selv om undersøgelsen er skønsmæssig, må det vække til eftertanke, at ca. 300 børn kommer ind under denne kategori. Undersøgelsen viste også, at en del af børnene har kontakt med anden familie, altså fjernere familie, således at antallet af elever i institutionerne uden fast kontakt udadtil rundt regnet kan opgøres til 100 — altså børn helt uden kontakt. Selv om dette tal er lavt i forhold til et samlet pladsantal på ca. 4.800 i de 210 børnehjem, der er omfattet af undersøgelsen, må der naturligvis ud fra de menneskelige betragtninger, som det ærede medlem gjorde sig til talsmand for, fra myndighedens og institutions side til stadighed gøres en alvorlig indsats for at skabe så normale familiekontakter for disse børn som muligt.

Hvorvidt antallet i det sidste halve år er blevet større eller mindre, har jeg ikke mulighed for på nuværende tidspunkt at svare på. Jeg har for nogle uger siden anmodet direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen om at foretage en undersøgelse af, hvorledes forholdet har udviklet sig i den forløbne tid, men resultatet kan ikke foreligge før om nogen tid. Jeg kan sige, at vi følger denne sag med meget stor opmærksomhed.

Når der derefter spørges, hvilke foranstaltninger der er truffet for at muliggøre, at et større antal små børn fra institutionerne anbringes i familiepleje, må jeg først henvise til — som det ærede medlem også gjorde — at såvel den nugældende lov om børne- og ungdomsforsorg som en ny lov,